

Fremad MED fortiden

Forleden mente én af de bagstræberiske mainstream journalister, at vi var på vej mod fortiden. En uhyggelig tanke at skulle tilbage til en tid, hvor hele Europa ikke lå frit tilgængelig for enhver med penge og initiativ!

Nå, det går nok ikke så let. Når det kommer til stykket så har magteliten også lært af historien. Hør bare vores Europaminister Nicolai Wammen, der belært af erfaringen vil styre uden om den langsommelige demokratiske proces i EU-parlamentet for at kunne lynvedtage en række direktiver om energibesparelse og det indre marked. Marlene Wind, prof. ved KU siger iflg. Politiken: - *Man kan godt sige, at det er stemningen i EU i øjeblikket, at man lidt sætter demokratiet på stand by og sætter mere fokus på at få gang i væksten, og få skabt job og få det indre marked styrket, frem for at man sætter de procedurer, man normalt benytter sig af, højest.*

For ikke at tale om hele den cirkusforestilling Merkel og Sarkozy opfører for at tæmme befolkningernes oprør og undgå enhver folkelig indflydelse på omfordelingen af velstanden fra de rette ejere til skrupelløse spekulanter og bankdirektører og få indført Eurostaten, - den nye udgave af Neuropa!? Godt hjulpet på vej af Helle Thorning, der åbenbart også har læst Jens Otto Krags historie om hvordan han fik os ind i EF i 72, som EU hed dengang.

Det er i år 20 år siden danskerne stemte nej til en Maastricht-traktaten, efter en folkeafstemning, hvor den nye traktat blev husstandsomdelt sammen med en valgavis med ja og nej argumenter. Den slags folkeoplysning har vi ikke set meget til siden.

For 100 år siden, den 12. januar, startede en bemærkelsesværdig strejke i Massachusetts, USA: **Bread & Roses**. En statslov havde begrænset den ugentlige arbejdstid fra 56 til 54 timer, for at vinde tabet indspeedede arbejdsgiverne i væverierne hastigheden op og nedsatte lønnen med 6\$ om ugen. Da det blev annonceret forlod 23.000 væverierne i Lawrence og gik på gaden. På det tidspunkt arbejdede der folk af 25

forskellige nationaliteter og elendigheden var stor. Sorte og kvinder kunne ikke blive medlemmer af fagforeninger under AFL, der gik imod strejken, men IWW var socialistisk og støttede strejken.

Strejken var banebrydende på mange måder: Den blev ledt af kvinder og der blev arbejdet med at forene arbejdere af alle nationaliteter. Der blev f.eks. oversat til 25 sprog under møderne. Det blev en hård kamp, hvor Nationalgarden blev sat ind men blev mødt af en stærk klassebevidsthed. Der blev sunget, lavet teater, debatter og marcher. Blokade i stadig bevægelse blev opfundet, som i en kædedans gik de i kæde om fabrikkerne for at forhindre skruetrækkerne i at komme ind. Kvinderne blev smidt i fængsel men fortsatte i blokaden, så snart de kom ud. Det blev arrangeret at børnene kunne sendes til hjem i andre byer under strejken og så begyndte støttepengene at komme ind. Politiet svarede igen med mere vold mod kvinderne. En gravid kvinde, der aborterede efter voldsom mishandling, blev vendepunktet og sagen kom op i kongressen.

14. marts sluttede strejken med sejr, lønforhøjelser, overarbejdsbetaling og genansættelse af alle.

De sang: "As we come marching, marching, we bring the greater days. The rising of the women means the rising of the human race.

No more the drudge and idler, 10 that toil where one reposes – but a sharing of life's glories: Bread and roses! Bread and roses!"

(Vi marcherer, vi bringer bedre dage. Kvindernes oprør varsler menneskehedens oprør.

Ikke mere det slid og slæb, hvor ti trækker og én hviler – men dele livets glæder: Brød og roser! Brød og roser!)

Det er nu, hvor Europastaten forsøger at konsolidere sig vi skal bruge erfaringerne og gå til kamp, mænd og kvinder!